

Arrest

nr. 248 967 van 11 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Iraanse nationaliteit en ben je geboren in Teheran op (...). Je ging naar school tot het einde van het derde middelbaar. In Iran was je een sjiiitische moslim, al was je niet erg gelovig. Zo ging je niet naar de moskee. Het geloof had geen betekenis voor jou, vooral omdat je op het nieuws zag dat er in de naam van de islam gedood werd. Je grootmoeder woonde in de wijk Zarkesh, waar veel Armeniërs verblijven. Je ging er in het weekend naartoe en voetbalde er met de jongens uit de buurt. Op een dag midden mordad (15 mordad 1397 komt overeen met 6 augustus 2018

in de Gregoriaanse kalender), 40 à 45 dagen voor je vertrek uit Iran, bezocht je de woning van je vriend An. (...). Op de tafel lag een bijbel in het Armeens. Je was nieuwsgierig en An. (...) vertelde aan jou dat het een bijbel was en las er een zin van voor. Je nieuwsgierigheid was aangewakkerd en vijf dagen later bezorgde An. (...) op jouw vraag je een bijbel in het Perzisch. Je las er één of twee keer per week stiekem in.

Om te vermijden dat je ouders te weten kwamen dat je een bijbel had, scheurde je de kaft stuk en bewaarde je je bijbel in je boekentas. Nadat je door ziekte drie dagen niet naar school was geweest en je de notities van je boezemvriend A. (...) geleend had om opnieuw bij te benen, vroeg A. (...) zijn notities terug op een moment dat je je hoofd aan het breken was over een wiskunde-oefening. Volledig in de ban van de oefening, gaf je aan dat hij zijn notities in je boekentas kon nemen. Daar trof hij, ongeveer een maand voor je vertrek uit Iran, jouw bijbel aan. Hij sprak je er evenwel niet over aan. Twee of drie dagen nadien gaf hij aan dat hij de bijbel in je boekentas gezien had. Hij zei dat je je geen zorgen moest maken. De volgende dag gingen jullie samen op stap, zoals jullie wel vaker deden. Je maakte voor het eerst kennis met H. (...), die jullie de komende dagen mee gezelschap hield. Jullie voerden gesprekken over religie. H. (...) ging niet in op een bepaalde religie, maar sprak veeleer in het algemeen. Vier of vijf dagen nadat je kennismakte met H. (...), nodigde hij A. (...) en jou uit om op vrijdag 15 sharivar 1397 (= 6 september 2018) naar zijn woning te komen. Eens daar, bleek het om een bijeenkomst van een huiskerk te gaan en troffen jullie drie of vier mensen aan met een bijbel in hun hand. H. (...) zei dat hij gezien had dat je interesse in het christendom had. Hij stelde dat hij je geen nieuw geloof wilde opdringen maar had je uitgenodigd om je eventuele vragen te beantwoorden. In totaal woonde je vier bijeenkomsten van de huiskerk bij. Deze gingen telkens door in het huis van H. (...) en H. (...) leidde de bijeenkomsten. Er werd in de bijbel gelezen er werd gesproken over vragen die de leden hadden.

Op 26 september 2018, drie of vier dagen na het begin van het nieuwe schooljaar, verliet je per vliegtuig Iran op legale wijze samen met je ouders. Jullie hadden een Schengenvizum en waren van plan om drie à vier dagen in Italië door te brengen en Milaan, Rome en Turijn te bezoeken. Toen jullie in Italië aankwamen, vernamen jullie van je broer dat er agenten naar jullie huis gekomen waren die naar jou op zoek waren. Toen de agenten hoorden dat je op reis was, vroegen ze naar je vader. Je vader vroeg of er iets speciaal gebeurd was waarvan hij niet op de hoogte was en uiteindelijk gaf je toe dat je uit nieuwsgierigheid aan een paar bijeenkomsten had deelgenomen. Via je broer probeerde je meer informatie te verkrijgen over wat er met A. (...) gebeurd was. Hij kwam te weten dat A. (...) en zijn familie drie dagen voor jullie aankomst in Italië aangehouden waren. Hierop nam je vader contact op met je oom S. E. S. (...) (O.V. (...)) die in België verblijft. Je oom gaf evenwel aan dat hij naar Spanje zou verhuizen. Om deze reden nam je vader contact op met een collega in Iran, die hem in contact bracht met een smokkelaar in Frankrijk die zou proberen jou naar Engeland te brengen, waar je terecht zou kunnen bij de nicht van je vader. Je ouders scheurden je paspoort stuk en reisden terug naar Iran. Bij aankomst werd je vader gearresteerd en gedurende een week aangehouden. Uiteindelijk verbleef je ongeveer vijf of zes maanden bij de smokkelaar in Frankrijk. Deze periode putte jou uit omdat je het huis niet mocht verlaten. Je had er geen toegang tot het internet. Je keek tv en kookte soms voor jezelf.

Toen bleek dat de smokkelaar je niet tot in Engeland kon brengen en de verhuis van je oom S. E. S. (...) werd afgelast, reisde je uiteindelijk toch naar België. Je diende er op 13 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. De eerste maand in België zat je in een gesloten centrum. Vervolgens begon je naar school te gaan en eens je een beetje Nederlands kende, ging je op zoek naar een kerk en belandde je uiteindelijk bij de Iraanse kerk in Brussel. Op 16 juni 2019 ging je voor het eerst naar deze kerk. Sindsdien vergrootte je kennis van de bijbel en ging je naar de kerk indien het mogelijk was. Je probeerde een keer per week te gaan. Sinds 28 augustus 2019 beschouw je jezelf als protestant. Die dag is het immers je verjaardag. Gezien men in Iran geboren wordt zonder de mogelijkheid om zijn eigen religie te kiezen, wilde je op je geboortedag een nieuwe mens worden en je eigen godsdienst kiezen. Je bent zeker dat je je wilt laten dopen. De kerk zal aangeven wanneer je hier klaar voor bent. Naast je kerkgang en je kennisvergaring over de bijbel bid je 's avonds tot God. Je hebt nog weinig contact met je gezinsleden, omdat jullie vrezen dat jullie telefoons afgetapt worden. Via je oom vernam je dat je vader nog meermaals aangehouden werd. Bij terugkeer naar Iran vrees je dat je je leven en je toekomst op het spel zou zetten. Zo vrees je dat je in de gevangenis zou belanden of dat je geëxecuteerd zou worden door het Iraanse regime. Zowel je vader als A. (...) werden immers aangehouden.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten en de vertaling ervan voor: je shenasnameh (kopie, origineel getoond via videoconferentie); een document waaruit blijkt dat je het derde jaar van het middelbaar onderwijs in Iran succesvol afrondde (kopie); een document van een rechtbank in Iran waarin staat dat je op borgtocht vrij kwam (kopie), waarvan je zelf aangeeft dat dit een vals document is; en een brief van de Iraanse kerk van Brussel waarin staat dat je

voor het eerst naar de kerk kwam in juni 2019. Op 9 juli 2020 stuurde je voogd een mail met enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 29 juni 2020.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er aan jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Het persoonlijk onderhoud vond met jouw toestemming plaats via videoconferentie (CGVS, p. 3, 4). Hoewel de beeldkwaliteit niet zo goed was, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de communicatie over het algemeen goed verliep. Er werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud afgesproken dat aangegeven diende te worden als het geluid niet meer goed was (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29 juni 2020 (CGVS), p. 2). Op een bepaald moment in het persoonlijk onderhoud gaf je voogd aan dat de kwaliteit van het geluid niet meer zo goed was. Nadat gepolst werd of het geluid intussen beter was, werd afgesproken om het onderhoud verder te zetten, dat er luid en duidelijk gesproken zou worden, dat er indien nodig zaken herhaald en dat er aangegeven diende te worden als het geluid opnieuw niet goed was (CGVS, p. 16). Toen jij en je voogd opnieuw aangaven dat het geluid niet meer goed was, werd de verbinding beëindigd en opnieuw gestart, waarna het antwoord op de voorbije vragen hernomen werd (CGVS, p. 16-17). Voor het overige werd niet meer aangegeven dat het geluid niet meer goed zou zijn, waardoor dan ook aangenomen kan worden dat de geluidskwaliteit tijdens de rest van het persoonlijk onderhoud voldoende was. Bovendien maakte je voogd in haar schrijven d.d. 9 juli 2020 geen gewag van eventuele communicatieproblemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je vluchtrelaas en je asielmotieven gestoeld zijn op je interesse in en je bekering tot het protestantisme. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan je beweerde interesse in en bekering tot het protestantisme.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het feit dat je pas op 18 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België hoewel je reeds sinds 26 september 2018 in Italië toekwam en sindsdien ook in Frankrijk verbleef niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, quod non in casu. Noch in Italië, noch in Frankrijk waar je gedurende vijf of zes maanden illegaal verbleef, diende je een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 9-10). Dat je minderjarig bent en naar de nicht van je vader in Engeland wilde gaan, gezien je oom in België had aangegeven dat hij van plan was te verhuizen naar Spanje (CGVS, p. 9-10), doet hieraan, gelet op jouw vrees om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd of zelfs geëxecuteerd te worden, geen afbreuk. Deze vaststelling doet op aanzienlijke wijze afbreuk aan je algemene geloofwaardigheid.

Je algemene geloofwaardigheid wordt bovendien eveneens op de helling gezet doordat je een vals document voorlegde in het kader van je asielprocedure. Hoewel je in het begin van je persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aangaf dat het om een vals document ging (CGVS, p. 4), werpt het een smet op je geloofwaardigheid. Dit document vermeldt dat je op 29 augustus 2018 op borgtocht vrijgekomen zou zijn na een beschuldiging van religieuze overtredingen, hetgeen volledig haaks staat op het door jouw beweerde relaas, waarbij je zegt dat je in Iran nog geen problemen kende, maar dat je pas na je vertrek op 26 september 2018 gezocht werd door de autoriteiten. Je geeft aan dat de smokkelaar over dit document zei dat je het kon voorleggen als er om documenten gevraagd werd (CGVS, p. 11). Je stelt dat je zes à zeven maanden geleden, of volgens je voogd een jaar geleden, op de hoogte kwam van het feit dat het een vals document betrof. Je had het toen namelijk pas aan je oom laten lezen (CGVS, p. 10). Hoewel je meent dat je eerder niet wist dat dit een vals document was

(CGVS, p.11), blijkt uit je verklaringen dat je het document voordien al wel gelezen had. Je gaf echter aan dat je toen maar vijftien jaar oud was en niet precies wist waarover het ging (CGVS, p. 11).

Deze uitleg kan, gelet op het feit dat je tot het derde middelbaar naar school ging, in alle redelijkheid niet overtuigen. Bovendien werd dit (valse) document pas op 19 juni 2020, i.e. verschillende maanden nadat je ervan op de hoogte was dat het om een vals document ging, overgemaakt aan het CGVS. Dit doet vermoeden dat je de Belgische autoriteiten intentioneel wilde misleiden. Ook deze vaststelling schaadt je algemene geloofwaardigheid en getuigt niet van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ook de vaststelling dat je de eerste dagen van het schooljaar niet naar school ging in Iran geeft een stevige knauw aan de geloofwaardigheid van je beweerde problemen. Je zegt dat je Iran verliet drie of vier dagen na het begin van het schooljaar (CGVS, p. 6). Als reden waarom je niet naar school ging tijdens deze dagen, zeg je dat je van plan was naar Italië te gaan en dat je het vliegtuig zou nemen. Bij terugkomst zou je je inschrijven op school. Gepeild waarom je de eerste dagen niet naar school ging, geef je aan dat er geen bepaalde reden was en dat je vermoedt dat het de eerste schooldag een feest was. Welk feest dit was, weet je evenwel niet precies, al denk je dat het iets met de profeet of de imams was. Dit overtuigt geenszins, eens te meer gezien uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat de eerste schooldagen niet samenvielen met een feestdag. Dat je de eerste dagen van het nieuwe schooljaar geen school liep in Iran en daar geen overtuigende uitleg voor kunt geven, doet vermoeden dat je reeds gepland had Iran te verlaten en er niet meer terug te keren, wat haaks staat op je relaas waaruit blijkt dat je pas in Europa besloot niet terug te keren naar jouw land van herkomst.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen rijzen er op voorhand reeds ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van je verklaringen betreffende je bekering, de problemen die na je vertrek uit Iran rezen en jouw vrees om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd of geëxecuteerd te worden. Bovendien kan er gewezen worden op enkele bijkomende elementen die de geloofwaardigheid van je verklaringen - dat je in Iran reeds interesse had in het christendom en er enkele keren een huiskerk bezocht – verder ondermijnen.

Zo dient te worden aangestipt dat de wijze waarop je in aanraking gekomen bent met het christendom vraagtekens oproept. Volgens je verklaringen kreeg je een Perzische Bijbel van An. (...), een vriend die een Armeens christen was (CGVS, p. 15). Dit is evenwel weinig plausibel. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat de meeste oude kerken in Iran, waartoe ook de Armeense Apostolische (orthodoxe) Kerk behoort, zichzelf beperkingen opleggen op het vlak van evangelisatie onder moslims. De Armeense kerkgemeenschap zondert zich af van de Iraanse maatschappij, onder andere door geen moslims toe te laten in haar sportclubs, scholen en gebouwen, dit om op goede voet te blijven met de Iraanse autoriteiten en om zo hun gemeenschap te beschermen. De beschikbare informatie maakt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten de Armeense gemeenschap met rust laten zolang zij al hun activiteiten binnenshuis houden. Deze regeling met de autoriteiten kan enkel blijven bestaan mits een strikte naleving van het verbod om geen moslims toe te laten. Het is dan ook weinig aannemelijk dat jij, een sjiiitische moslim, op de door jouw geschetste wijze geïntroduceerd zou worden tot het christendom. Voorts is het merkwaardig dat je nadat je de Bijbel kreeg niet meer met An. (...) over het christendom gesproken zou hebben (CGVS, p. 15, 16). Indien hij je werkelijk liet kennismaken met het christendom, is het vreemd dat je niet meer bij hem ten rade zou zijn gegaan. Dat je sindsdien optrok met A. (...) en H. (...) en geen tijd meer had, overtuigt geenszins, eens te meer gezien ook je verklaringen over A. (...) en H. (...) niet weten te overtuigen.

Zo schaadt het de geloofwaardigheid van je relaas dat je niet weet hoe lang H. (...) en A. (...) al protestant zijn en op welke manier zij in aanraking kwamen met het protestantisme (CGVS, p. 16, 17, 19). Dat je deze vragen niet stelde aan A. (...) omdat je bang was omwille van je bezoek aan de huiskerk, omdat je vermoedde dat hij de vraag niet zou beantwoorden en omdat je de situatie niet moeilijker wilde maken door vragen te stellen (CGVS, p. 17) overtuigt niet. Uit je verklaringen blijkt immers dat A. (...) aan jou had aangegeven dat je je geen zorgen moest maken over het feit dat er een bijbel in je boekentas zat, dat je openlijk met hem over religie kon spreken en dat hij ook mee naar de huiskerk ging. Ook H. (...) had tijdens je eerste bezoek aan de huiskerk aangegeven dat hij eventuele vragen kon beantwoorden (CGVS, P. 12, 18). Dat je van deze twee sleutelfiguren in het proces van je kennismaking met het protestantisme deze informatie niet weet en zelfs niet gevraagd hebt, is merkwaardig.

Verder dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over je bezoek aan de huiskerk weinig overtuigend zijn. Zo is het door jouw geschetste verloop van je intrede in de huiskerk hoogst eigenaardig. In het licht van je verklaringen dat personen die zich bezig hielden met het christendom geëxecuteerd en gemarteld werden of in de gevangenis gestoken werden (CGVS, p. 15) verbaast de opmerkelijke snelheid van je intrede in de huiskerk ten zeerste. Dat je amper vijf of zes dagen nadat je H. (...) voor het eerst ontmoet had bij een bijeenkomst van de huiskerk uitgenodigd werd in zijn woning

(CGVS, p. 17), komt bijzonder bevreemdend over. Je geeft zelfs te kennen dat je niet eens wist dat je naar een bijeenkomst van een huiskerk zou gaan en had zelfs niet aangegeven aan H. (...) dat het christendom je interesseerde: je had enkel geïnteresseerd naar hem geluisterd (CGVS, p. 18). In de risicovolle context die je schetst – en die bevestigd wordt door de beschikbare informatie - is het weinig plausibel dat het toetreden van een nieuw lid in de kerkgemeenschap op deze manier zou verlopen.

Verder is het zeer bevreemdend dat je nauwelijks informatie kan aanreiken over de huiskerk van H. (...). Zo zijn je verklaringen over de overige personen die aanwezig waren bij de eerste bijeenkomst van de huiskerk eerder pover. Zo slaag je er niet in om de namen van alle aanwezigen bij de eerste bijeenkomst te benoemen (CGVS, p. 19). Je zegt dat er naast jezelf, A. (...) en H. (...) nog drie of vier personen waren, maar noemt slechts R. (...) en A. (...), en geeft te kennen dat je het verder niet weet. Gevraagd wat je je nog herinnert over R. (...), zeg je dat je niets meer van hem weet. Aangemoedigd om eender wat over R. (...) te vertellen, stel je slechts over hem dat hij zich voorstelde en zei wat voor werk hij deed maar dat je het niet meer weet en dat hij je zei dat je welkom was. Dat is wel erg beknopt. Ook doet het feit dat je je niet meer zou herinneren welke teksten er bij de eerste bijeenkomst van de huiskerk besproken werden de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 18). Dat dit intussen twee jaar geleden is, vergoelijkt niet dat je je dit niet meer herinnert. Indien waargebeurd kan immers verwacht worden dat iemand die erg nieuwsgierig is naar een nieuw geloof zich zou herinneren wat er gezegd werd bij de eerste bijeenkomst waarbij teksten besproken werden en hij vragen kon stellen. Dat je verklaringen over je eerste bezoek aan de huiskerk zoveel vaagheden bevat schaadt de geloofwaardigheid van je relaas. Bovendien ben je weinig coherent als je gevraagd wordt hoe vaak je naar de huiskerk ging. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf je aan dat je twee à drie keer een viering bijwoonde (vragenlijst d.d.20 juni 2019, vraag 5). Ook bij je gesprek op het CGVS zei je in eerste instantie aan dat je twee of drie keer ging. Nadien kon je evenwel preciseren dat je eenmaal op een vrijdag ging en later driemaal op een zondag, wat het totaal op vier brengt, om nadien opnieuw aan te geven dat je het niet met zekerheid kon zeggen (CGVS, p. 19). Gelet op het feit dat het om een bijzonder klein aantal bezoeken gaat, is het opmerkelijk dat je verklaringen weinig precies en eenduidig zijn.

Gelet op voorgaande kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan je verklaringen dat je in Iran interesse kweekte voor het christendom en dat je verschillende keren een viering in de huiskerk van H. (...) bijwoonde.

De geloofwaardigheid van je relaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat je geen overtuigende verklaringen aflegt over de problemen die veroorzaakt werden door je beweerde interesse in het christendom en je kerkgang. Gevraagd naar de instantie die bij je thuis langskwam om naar jou te zoeken, gaf je aan dit niet te weten (CGVS, p. 20). Ook zijn je verklaringen over de aanvaringen die je vader nog had met de autoriteiten, die je wijt aan het feit dat de autoriteiten je zochten, wel erg pover (CGVS, p. 13, 20). Je geeft aan dat je vader bij terugkeer naar Iran gearresteerd werd en dat hij een week aangehouden werd. Waar je vader werd vastgehouden die keer dat hij werd aangehouden toen hij aankwam in de luchthaven weet je niet (CGVS, p. 21). Je vernam van je oom voorts dat dit ook nadien nog een aantal keer gebeurde. Uitgenodigd om alles te vertellen wat je weet over de overige keren dat je vader vastgehouden werd, stel je dat je het niet weet, dat je slechts weet wat je van je oom hoorde en reik je geen bijkomende informatie aan. Je stelt niet te weten hoe veel tijd er tussen deze keren zat. Wanneer de laatste keer was dat het gebeurde weet je evenmin (CGVS, p. 21). Indien waargebeurd kan verwacht worden dat je op de hoogte zou zijn van deze zaken, die betrekking hebben op de kern van je asielrelaas. Voorts werpt ook het feit dat je slechts beperkte informatie kan verschaffen over hoe het de overige leden van de huiskerk verging, een smet op de geloofwaardigheid van je relaas. Zo kon je enkel stellen dat A. (...) drie dagen voor je vertrek uit Iran aangehouden werd. Andere kennis over het wedervaren van A. (...), H. (...) en je medegelovigen is je volledig vreemd (CGVS, p. 13, 21 en 22). Bovendien is het merkwaardig dat je aan je broer wel vroeg om te gaan kijken bij A. (...), maar dat je niet probeerde om via je broer meer informatie te bekomen over wat er met H. (...) gebeurd was (CGVS, p. 13, 21, 22).

Hierbij aansluitend kan er gewezen worden op een merkwaardige vaststelling betreffende het contact dat je nog hebt met je land van herkomst. Zo heb je na de aanvang van je problemen wel contact gehad met je broer die jullie vertelde over de huiszoeking in jullie woning. Je vroeg je broer zelfs om naar de woning van A. (...) te gaan (CGVS, p. 12 en 13). Later neemt je vader vanuit Europa zelfs nog contact op met je collega (CGVS, p. 12). Deze handelswijze steekt schril af tegen je huidige voorzichtige houding. Je vertelt dat je niet meer over je problemen durft praten omdat de Iraanse autoriteiten jullie telefoons kunnen aftappen (CGVS, p. 5 en 22). Dat jij en je familie per telefoon aanvankelijk argeloos informatie uitwisselden met personen die in Iran verbleven maar dat je later je familie nauwelijks nog telefonisch contacteert en jullie niet meer over jouw problemen praten, komt dan ook bevreemdend over. Bovendien kan er aangestipt worden dat de telefoon slechts één communicatiemiddel betreft: er zijn allerhande andere mogelijkheden om in contact te blijven met jouw familie in Iran en informatie uit te wisselen.

Tot slot is het in dit verband bijzonder merkwaardig dat je zegt niet te weten wat er verder met je bijbel gebeurd is (CGVS, p. 21).

Op het moment dat je op reis vertrok zat deze nog in je boekentas, maar wat er nadien mee gebeurde is je niet bekend. Dat je je ouders niet inlichtte over jouw bijbel en waar zij deze kunnen terugvinden, is, gezien dit bezwarend materiaal is in de ogen van de Iraanse autoriteiten en deze autoriteiten reeds verschillende keren naar de woning van jouw ouders zijn gekomen, bijzonder weinig aannemelijk. Deze bevreemdende elementen in je verklaringen betreffende de problemen die jouw bekering met zich meebrachten ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van je verklaringen.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan je beweerde interesse in het christendom in Iran en je deelname aan bijeenkomsten van een huiskerk, noch aan de problemen die daaruit voortvloeiden. Dat aan je geloofsactiviteiten en je problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van je beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien je introductie tot het christendom in Iran en je deelname aan bijeenkomsten van de huiskerk daar niet geloofwaardig is, kan er immers aan je motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat je eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon je reeds sinds september 2018 in Europa verblijft en ofschoon je reeds op 18 maart 2019 om internationale bescherming verzocht in België, je pas op 16 juni 2019 voor het eerst naar de kerk ging in België. Dat je slechts op 16 juni 2019 voor het eerst naar de kerk ging in België, welgeteld vier dagen voor je persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 20 juni 2019, komt bijzonder opportunistisch en weinig oprecht over. Bovendien geef je zelf aan dat je vóór juni 2019 slechts af en toe teksten uit de Bijbel opzocht maar dat dit niet op een regelmatige basis gebeurde. Je acht dit bovendien niet vermeldenswaardig (CGVS, p. 23). Dat jij, die volgens je verklaringen in Iran door nieuwsgierigheid gedreven het risico nam om bijeenkomsten van de huiskerk bij te wonen ondanks de wetenschap dat het Iraanse regime personen die activiteiten hadden met betrekking tot het christendom martelde of executeerde (CGVS, p. 15), tijdens je verblijf in Frankrijk en tijdens de eerste maanden na je aankomst in België, alwaar je de mogelijkheid hebt om vrij je geloof te kiezen, nauwelijks iets ondernam om je geloof te beleven, is bijzonder frappant. Dat in Frankrijk je smokkelaar je verboden had het huis te verlaten en dat je er geen toegang had tot het internet en dat je in België eerst een maand in een 'gesloten centrum' zat, vervolgens naar school begon te gaan en pas nadat je een beetje Nederlands kende op zoek ging naar een kerk (CGVS, p. 23), stelt deze bevinding niet in een nieuw daglicht. Deze uitleg kan immers niet vergoelijken dat je je niet op andere manieren trachtte te informeren en in België pas dermate laat – drie maanden na je verzoek om internationale bescherming - stappen zette om je verder te verdiepen in het christendom. Voorgaande vaststellingen maken dat je er niet in slaagt de oprechtheid van jouw geloofsbeleving aannemelijk te maken.

Het feit je een attest van de Iraanse kerk van Brussel voorlegt waarin staat dat je voor het eerst naar deze kerk gekomen bent in juni 2019 wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over hoe zijn interesse in het christendom gewekt werd en hoe zijn bekering verliep tast dat de geloofwaardigheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk gemaakt worden met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat jij, gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins deed. Ook kan er niet voorbij gegaan worden aan het feit dat er sprake is van een gesolliciteerd karakter gezien deze brief opgemaakt werd op 17 juni 2020, een tweetal weken voor je persoonlijk onderhoud op het CGVS 29 juni 2020. Overigens kan ook aangestipt worden dat dit attest slechts gewag maakt van een begindatum van je kerkgang, maar zich geenszins uitspreekt over de frequentie ervan. Betreffende je beweerde kerkgang in België dient tot slot nog benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – jij hebt echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten te staan –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op je ongeloofwaardige bekering en huiskerkgang in Iran en gelet op het opportunistische karakter van je kerkgang in België heb je niet aannemelijk gemaakt dat je je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat je er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

Bijgevolg bent je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

Louter op basis van het gegeven dat je oom S. E. S. (...) (o.v. (...)) in België verblijft en er volgens jouw verklaringen genaturaliseerd werd (Verklaring DVZ d.d. 20 juni 2019, punt 20) kan geenszins besloten worden tot een beschermingsnood in jouw hoofde.

De overige documenten die je neerlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Je shenasnameh heeft slechts betrekking op je nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Ook aan het feit dat je de derde graad van het middelbaar succesvol afrondde in Iran wordt niet getwijfeld. De opmerkingen die gemaakt werden bij de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 29 juni 2020 betreffen slechts kleine correcties die geen nieuw licht werpen op bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van “artikel 3 EVRK”, van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Voor zover verzoekende partij de schending inroept van artikel 3 van het EVRM – zij verwijst in haar verzoekschrift naar artikel 3 EVRK waarmee zij wellicht ofwel artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens) ofwel artikel 3 van het IVRK (Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind) bedoelt – dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15*; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën

van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49). De schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Wat vooreerst de bemerking van verzoekende partij betreft dat zij een kwetsbaar profiel heeft gelet op haar minderjarigheid, en in dit verband verwijst naar artikel 20 van voormelde richtlijn 2011/95/EU waaruit blijkt dat zij als minderjarige een kwetsbaar profiel heeft en waarin tevens gesteld wordt dat lidstaten bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming rekening dienen te houden met de specifieke situatie van kwetsbare personen, wijst de Raad er evenwel op dat uit wat volgt duidelijk blijkt dat *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 3 van het IVRK (zij haalt de schending aan van artikel "3 EVRK"), artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 22*bis* van de Grondwet en artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, opwerpt dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskent, duidt de Raad er vooreerst op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden

beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 29 juni 2020 gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.7.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij pas op 18 maart 2019 een verzoek in België indiende terwijl zij reeds op 26 september 2018 in Italië toekwam en sindsdien ook in Frankrijk verbleef, meent verzoekende partij dat zij hierover plausibele verklaringen heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud en dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar minderjarigheid. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij *“suggereert (...) dat een minderjarige maar helemaal alleen, zonde enige familie, in een land op zoek moet gaan naar internationale bescherming, zonder enige omkadering”*. Verzoekende partij onderstreept dat zij zich in een precaire situatie bevond toen zij helemaal alleen als minderjarige in Europa diende achter te blijven en dat haar dan ook niet verweten kan worden dat zij pas een verzoek om internationale bescherming indiende toen zij toch bij haar oom terecht kon.

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel op dat in dit verband in de bestreden beslissing er terecht op wordt gewezen dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, *quod non in casu*. Tevens wordt in de bestreden beslissing reeds opgemerkt dat haar uitleg dat zij minderjarig is en naar de nicht van haar vader in Engeland wilde gaan, gezien haar oom in België had aangegeven dat hij van plan was te verhuizen naar Spanje, hieraan geen enkele afbreuk doet, gelet op haar vrees om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd of zelfs geëxecuteerd te worden.

2.2.8.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing omtrent het bijgebrachte valse document, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij zich onredelijk opstelt en onvoldoende rekening houdt met haar verklaringen hierover. Hoewel zij zelf aangaf dat het een vals document betrof dat zij van de smokkelaar heeft gekregen, wordt dit haar toch verweten.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom het feit dat zij een vals document voorlegde in het kader van haar asielprocedure toch haar algemene geloofwaardigheid ondergraaft ondanks dat zij in het begin van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zelf aangaf dat het om een vals document ging. Meer bepaald wordt, gelet op het feit dat verzoekende partij tot het derde middelbaar naar school ging, geen enkel geloof gehecht aan haar bewering dat toen zij het document zelf had gelezen – voordat zij het aan haar oom had gegeven die haar zou hebben verteld dat het een vals document betrof – niet precies zou hebben geweten waarover het ging omdat zij toen maar vijftien jaar oud was. Daarenboven wordt er tevens door verwerende partij op gewezen dat dit (valse) document pas op 19 juni 2020, i.e. verschillende maanden nadat zij ervan op de hoogte was dat het om een vals document ging, werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat verzoekende partij de Belgische autoriteiten intentioneel wilde misleiden, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid schaadt en niet getuigt van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of

het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Met een loutere verwijzing naar haar verklaringen dienaangaande tijdens haar persoonlijk onderhoud, weerlegt verzoekende partij op geen enkele wijze voormelde vaststellingen *in concreto*.

2.2.9.1. Waar verwerende partij meent dat de vaststelling dat verzoekende partij de eerste dagen van het schooljaar niet naar school ging in Iran de geloofwaardigheid van haar problemen ondergraaft, merkt verzoekende partij vooreerst op dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat het slechts een vermoeden was dat het een feestdag was. Verder duidt zij er nog op dat er in Iran geen schoolplicht bestaat waardoor de minderjarige dan ook niet aanwezig diende te zijn in Iran.

2.2.9.2. De Raad acht het evenwel samen met verwerende partij opmerkelijk dat verzoekende partij zonder meer de eerste dagen van het schooljaar zou missen zonder dat zij hiervoor een overtuigende uitleg kan geven. Dat zij niet schoolplichtig zou zijn geweest, nog daargelaten de vaststelling dat zij dit niet staaft aan de hand van objectieve informatie, doet hieraan geen enkele afbreuk nu zij immers beweert dat zij van plan was zich bij terugkeer in te schrijven op school waardoor dan ook een goede reden verwacht mag worden waarom zij niet onmiddellijk vanaf het begin van het schooljaar naar school ging. De vaststelling dat zij de eerste dagen van het nieuwe schooljaar geen school liep in Iran en daar geen overtuigende uitleg voor kan geven, doet wel degelijk vermoeden dat zij reeds gepland had Iran te verlaten en er niet meer terug te keren, wat haaks staat op haar relaas waaruit blijkt dat ze pas in Europa besloot niet terug te keren naar haar land van herkomst.

2.2.10.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de wijze waarop verzoekende partij in aanraking gekomen is met het christendom vraagtekens oproept gelet op de informatie waaruit blijkt dat de meeste oude kerken in Iran, waartoe ook de Armeense Apolistische (orthodoxe) Kerk behoort, zichzelf beperkingen opleggen op het vlak van evangelisatie onder moslims, stelt verzoekende partij dat haar grootmoeder in een grotendeels Armeense wijk woonde waardoor het niet onlogisch is dat verzoekende partij in contact kwam met Armeense jongens. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij stukken bij die moeten aantonen dat haar grootouders in een Armeense wijk woonden, namelijk een *“outprint (...) van de wijk, en de Armeense kerk die daar ligt”* (bijlage 2), een *“outprint (...) van de ligging van de Armeense kerk”* (bijlage 3) en *“een foto (...) van uitleg omtrent deze Armeense kerk”* (bijlage 4).

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de stukken die verzoekende partij bijbrengt, namelijk een plattegrond van een wijk in Teheran en een foto van de uitleg over een Armeense kerk die zich in deze wijk bevindt, nergens blijkt dat haar grootouders effectief in deze wijk wonen. Wat er ook van zij, de Raad is van oordeel dat het louter gegeven dat haar grootouders in een overwegend Armeense wijk wonen niet volstaat om deze motivering in een ander daglicht te stellen. Zelfs indien verzoekende partij in contact zou zijn gekomen met Armeense kinderen omdat zij samen speelden, blijft onverminderd overeind dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde *“COI Focus”* betreffende *“Iran – De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* d.d. 16 april 2019 (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 5) blijkt dat de meeste oude kerken in Iran, waartoe ook de Armeense Apolistische (orthodoxe) Kerk behoort, zichzelf beperkingen opleggen op het vlak van evangelisatie onder moslims en dat de Armeense kerkgemeenschap zich afzondert van de Iraanse maatschappij, onder andere door geen moslims toe te laten in haar sportclubs, scholen en gebouwen, dit om op goede voet te blijven met de Iraanse autoriteiten en zo hun gemeenschap te beschermen. Het is dan ook weinig plausibel dat zij van A., een vriend die een Armeens christen was, een Perzische bijbel zou hebben gekregen, aangezien A. hiermee zijn gemeenschap in gevaar brengt.

2.2.11.1. Waar haar verweten wordt dat zij niet weet hoelang H. en A. al protestant zijn en op welke manier zij in aanraking kwamen met het protestantisme, benadrukt verzoekende partij dat zij A. en H. maar drie of vier keer gezien heeft en dit voornamelijk bij het bezoek aan de huiskerk. Verzoekende partij wijst erop dat *“een bekering (...) een enorme persoonlijke beleving (is)”* en dat *“(d)it (...) niet een vraag (is) die je op de eerste ontmoeting stelt aan iemand”*. Bovendien meent verzoekende partij dat *“weten hoe iemand bekeerd is, (...) ook niet een voorwaarde (is) om te kunnen spreken van een geloofwaardige bekering”*.

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij A. en H. verschillende keren heeft ontmoet en dat zij aan verzoekende partij hadden aangegeven dat zij vragen aan hen mocht stellen over hun geloof (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 12 en 18). Aangezien A. en H. sleutelfiguren zijn in het proces van haar kennismaking met het protestantisme, is het allerminst onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat zij zou weten hoe lang zij al protestant zijn en op welke manier zij in aanraking kwamen met het protestantisme.

2.2.12.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat haar verklaringen over haar bezoek aan de huiskerk weinig overtuigend zijn en dat de opmerkelijke snelheid van haar intrede in de huiskerk hoogst eigenaardig is in het licht van haar verklaringen dat personen die zich bezig hielden met het christendom geëxecuteerd en gemarteld werden of in de gevangenis gestoken werden, werpt verzoekende partij op dat “(v)erwerende partij (...) precies (vergeet) dat de verzoeker nog een minderjarige is” en dat zij gelet op haar minderjarigheid niet als een gevaar werd beschouwd. Tevens wijst verzoekende partij erop dat anderen bekeren één van de hoofdelementen van het protestantisme betreft, waardoor het dan ook allerminst ongeloofwaardig is dat zij na vijf of zes dagen uitgenodigd werd om deel te nemen aan de activiteiten van de huiskerk.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat gelet op het risico dat gepaard gaat met het deelnemen aan huiskerken – verzoekende partij verklaarde zelf dat personen die zich bezig hielden met het christendom geëxecuteerd en gemarteld werden of in de gevangenis gestoken werden – het allerminst geloofwaardig is dat verzoekende partij amper vijf of zes dagen nadat zij H. voor het eerst ontmoet had werd uitgenodigd bij een bijeenkomst van de huiskerk in zijn woning (notities CGVS, p. 17). Dit geldt des te meer nu verzoekende partij te kennen geeft dat ze zelfs niet eens wist dat ze naar een bijeenkomst van een huiskerk zou gaan en zelfs niet aan H. had aangegeven dat het christendom haar interesseerde: ze had enkel geïnteresseerd naar hem geluisterd. In de risicovolle context die verzoekende partij zelf schetst, en die bevestigd wordt door voormelde “COI Focus” betreffende “Iran – De situatie van bekeerlingen tot het christendom” d.d. 16 april 2019, is het niet geloofwaardig dat het toetreden van een nieuw lid in de kerkgemeenschap op deze manier zou verlopen. Dat zij omwille van haar jonge leeftijd niet als een gevaar werd beschouwd, kan geenszins overtuigen, aangezien het allerminst uit te sluiten is dat een kind hierover verder gaat vertellen tegen anderen waardoor de kerkgemeenschap in gevaar kan komen.

2.2.13.1. Voorts acht verzoekende partij het tegenstrijdig dat verwerende partij enerzijds duidt op het risico dat verbonden is aan een bekering en aan een deelname aan een huiskerk doch anderzijds verwacht dat verzoekende partij de aanwezigen bij de huiskerk kan opnoemen. Verzoekende partij wijst erop dat het algemeen geweten is dat bezoeken aan huiskerken uit veiligheidsoverwegingen geregeld anoniem gebeuren. Immers blijkt uit de “COI Focus” betreffende “Iran – De situatie van bekeerlingen tot het christendom” d.d. 16 april 2019 die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier dat gearresteerde christenen/bekeerlingen door de Iraanse autoriteiten onder druk worden gezet om informatie over anderen te verstrekken.

2.2.13.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat de andere aanwezigen op de bijeenkomst zich hadden voorgesteld (notities CGVS, p. 17), waardoor het verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij niet alle namen kan opnoemen van de personen die daar aanwezig waren, temeer nu er buiten haar, A. en H. slechts “drie of vier” andere mensen aanwezig waren (notities CGVS, p. 19). Dat verzoekende partij overigens niet eens kan preciseren of het drie dan wel vier andere mensen betroffen, is bovendien evenmin aannemelijk. Verder kan tevens verwacht worden dat zij iets kan vertellen over de aanwezigen waarvan zij wel de naam wist. Wanneer haar evenwel gevraagd wordt wat zij zich nog herinnert over R., stelt zij slechts dat ze niets meer van hem weet (notities CGVS, p. 19). Pas wanneer zij aangemoedigd wordt om eender wat over R. te vertellen, stelt zij louter dat hij zich voorstelde en zei wat voor werk hij deed maar dat ze het niet meer weet en dat hij haar zei dat ze welkom was (notities CGVS, p. 19). Het spreekt voor zich dat dergelijke uiterst beknopte en vage verklaringen allerminst kunnen overtuigen. De algemene informatie waaruit blijkt dat gearresteerde christenen/bekeerlingen door de Iraanse autoriteiten onder druk werden gezet om informatie over anderen te verstrekken doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij concretere verklaringen kan afleggen over de eerste bijeenkomst van de huiskerk en de personen die zij daar ontmoet heeft.

2.2.14.1. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zij zich niet meer herinnert welke teksten er bij de eerste bijeenkomst van de huiskerk besproken werden, verwijst verzoekende partij naar de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt zij dat zij zich wel degelijk herinnerde welke soort teksten er werden voorgelezen.

2.2.14.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat verzoekende partij zich niet meer kon herinneren welke teksten er bij de eerste bijeenkomst van de huiskerk besproken werden en dat zij enkel teksten kon opnoemen toen gevraagd werd of zij zich nog iets herinnerde van teksten die besproken werden op eender welke bijeenkomst (“- Bij die eerste bijeenkomst met de huiskerk, herinner je je nog welke teksten jullie besproken? Goh dat is al twee jaar

geleden. Dat kan ik me niet meer herinneren. - Herinner je je nog iets dat jullie bespraken bij een bijeenkomst in Iran, eender welke? Over Jezus, over hoe JC gekruisigd werd. Over een paar van zijn mirakels en een of twee van de parabels." (notities CGVS, p. 18)).

De Raad wijst desbetreffend op de terechte opmerking in de bestreden beslissing dat verwacht kan worden dat iemand die erg nieuwsgierig is naar een nieuw geloof zich zou herinneren wat er gezegd werd bij de eerste bijeenkomst waarbij teksten besproken werden, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.15.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing aangaande het contact dat zij nog heeft met haar land van herkomst, geeft verzoekende partij aan dat zij weinig contact heeft met haar ouders en dat als zij contact heeft met hen er nooit over de problemen wordt besproken omdat de telefoongesprekken geregeld worden afgeluisterd door de Iraanse autoriteiten. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten telefoons aftappen van personen die bekeerd zijn of interesse hebben in het christendom (bijlage 5 van het verzoekschrift).

2.2.15.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met haar betoog voorbijgaat aan de bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij na de aanvang van haar problemen wel nog contact heeft gehad met haar broer die hun vertelde over de huiszoeking in hun woning, dat ze haar broer zelfs vroeg om naar de woning van A. te gaan en dat ook haar vader later vanuit Europa nog contact opnam met een collega. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat deze handelswijze schril afsteekt tegen haar huidige voorzichtige houding uit vrees dat de Iraanse autoriteiten hun telefoons aftappen. Dat zij en haar familie per telefoon aanvankelijk argeloos informatie uitwisselen met personen die in Iran verbleven maar dat verzoekende partij later haar familie nauwelijks nog telefonisch contacteert en zij niet meer over haar problemen praten, komt dan ook uiterst bevreemdend over. De bijgebrachte informatie die stelt dat de Iraanse autoriteiten telefoons aftappen van personen die bekeerd zijn of interesse hebben in het christendom (bijlage 5 van het verzoekschrift) doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Bovendien wordt in dit verband in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat de telefoon slechts één communicatiemiddel betreft en dat er allerhande andere mogelijkheden zijn waarmee verzoekende partij in contact kan blijven met haar familie in Iran en informatie kan uitwisselen.

2.2.16.1. In het verzoekschrift wordt verder nog gewezen op een aantal elementen waarvan verzoekende partij zelf geen kennis zou hebben, omdat haar ouders haar niet alles vertellen. De raadsman van verzoekende partij werd over deze elementen in kennis gesteld door de oom van verzoekende partij in België die wel op de hoogte is van alle feiten. Er wordt opgemerkt dat de vader van verzoekende partij bij zijn terugkeer werd gearresteerd en twee uur lang werd ondervraagd, dat *"de vader (...) hierdoor zijn job verloren (heeft). Ze hebben eigenlijk hem vervroegd op pensioen gestuurd, doch het is wel omwille van de activiteiten van de minderjarige, dat hij zijn job is verloren"* en dat *"de vader opgenomen (is) in het ziekenhuis en (...) een hartoperatie (heeft) dienen te ondergaan, wegens de stress"*. Als bijlage bij het verzoekschrift worden desbetreffend een *"(b)rief met betrekking pensioenregeling vader"* (bijlage 6) en *"(m)edische documenten vader"* (bijlage 7) gevoegd.

2.2.16.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoekende partij op de hoogte wordt gehouden van feiten die gelinkt zijn met haar eigen problemen. Dat haar ouders en haar oom dergelijke feiten voor haar achterhouden, terwijl deze elementen nochtans belangrijk kunnen zijn in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, is allerminst aannemelijk.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij bovendien wel degelijk, via haar oom, op de hoogte bleek te zijn van de arrestatie van haar vader bij diens terugkeer (notities CGVS, p. 21) en dat zij voorts aangaf dat haar oom haar ook had verteld dat dit nadien nog een aantal keer gebeurde (notities CGVS, p. 21). Dat *"de oom ((t)ijdens de bespreking van het beroep) heeft (...) gevraagd of de minderjarige de kamer wilde verlaten, omdat hij niet wilt dat de minderjarige op de hoogte is van wat er effectief gaande is"*, is, gelet op de eigen verklaringen van verzoekende partij waaruit blijkt dat haar oom wel degelijk verteld heeft over de arrestaties van zijn vader, minstens opmerkelijk te noemen. Het heeft er alle schijn van dat dit een loutere *post-factum* poging betreft om lacunes in de verklaringen van verzoekende partij te vergoelijken.

Wat betreft voorts de bewering dat de vader van verzoekende partij zijn job verloren heeft omwille van de interesse van verzoekende partij in het christendom, stelt de Raad vast dat dit slechts een blote bewering betreft die geenszins wordt gestaafd. Dat haar vader zijn job verloren heeft door haar interesse in het christendom, blijkt immers op geen enkele wijze uit de bijgebrachte *"(b)rief met betrekking pensioenregeling vader"* (bijlage 6). Uit deze brief d.d. 1 juni 2020 blijkt immers slechts dat haar vader sinds dan op pensioen is. Dat dit een sanctie zou betreffen omwille van de interesse van zijn

zoon in het christendom, zoals in het verzoekschrift lijkt te worden beweerd, blijkt allerminst uit de inhoud van de brief, waarin men, naast het wensen van geluk en succes, haar vader bedankt voor zijn diensten.

Ook blijkt uit de inhoud van de brief dat haar vader nog lid blijft van het samenwerkingsfonds van de bank. Tevens bemerkt de Raad dat de problemen in hun land van herkomst reeds waren begonnen eind september 2018, wanneer agenten bij hen thuis waren langsgekomen op zoek naar verzoekende partij, waarna haar vader naar een collega belde die een smokkelaar regelde voor verzoekende partij en haar ouders vervolgens terugkeerden naar Iran waar haar vader werd gearresteerd. Aangezien er dan ook kan worden aangenomen dat de werkgever van haar vader veel eerder op de hoogte was van het feit dat zijn zoon interesse had in het christendom, houdt het dan ook geen steek dat hij haar vader pas een jaar en acht maanden later zou ontslaan indien hij hem effectief wilde straffen omdat zijn zoon interesse heeft in het christendom.

Wat nog de bijgebrachte "*(m)edische documenten vader*" (bijlage 7) betreft, stelt de Raad vast dat desbetreffende stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging. Er ligt dan ook geen enkel bewijs voor dat de hartproblemen van de vader van verzoekende partij veroorzaakt zijn door de stress die hij zou kennen omwille van de problemen van verzoekende partij. De Raad wijst er bovendien op dat een medisch attest hoe dan ook geen sluitend bewijs kan vormen voor de precieze oorzaak van de hartproblemen van haar vader. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarin de medische problemen, *in casu* hartproblemen, werden opgelopen. Het loutere feit dat haar vader zou kampen met hartproblemen volstaat dan ook allerminst om de voorgehouden problemen van verzoekende partij aan te tonen.

2.2.17.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar geloofsactiviteiten en haar problemen in Iran een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na haar aankomst in Europa en sterk doet vermoeden dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven, waarbij tevens opgemerkt wordt dat het gegeven dat verzoekende partij slechts op 16 juni 2019 voor het eerst naar de kerk ging in België, welgeteld vier dagen voor haar persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 20 juni 2019, bijzonder opportunistisch en weinig oprecht overkomt, meent verzoekende partij dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud afdoende verklaard heeft waarom zij niet eerder naar de kerk in België kon en zij zich niet eerder verder kon verdiepen in het christendom. Immers blijkt uit haar verklaringen aldaar dat sprake was van overmacht nu zij zich in een precaire situatie bevond.

2.2.17.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verweer niet verder komt dan het louter verwijzen naar haar verklaringen dienaangaande tijdens haar persoonlijk onderhoud, waarover in de bestreden beslissing evenwel wordt opgemerkt dat deze geenszins kunnen overtuigen. De Raad onderstreept dat verzoekende partij reeds op 18 maart 2019 om internationale bescherming verzocht in België, waardoor het dan ook bijzonder opportunistisch en weinig oprecht overkomt dat het vervolgens nog duurt tot 16 juni 2019 voor zij het eerst naar een kerk ging, welgeteld vier dagen voor haar persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 20 juni 2019. Dat zij na haar aankomst eerst gedurende een maand in een gesloten centrum zat, met name tot 18 april 2019 (notities CGVS, p. 23) vormt geen afdoende verklaring, nu er nadien nog twee maanden verstreken zonder dat zij naar een kerk ging. Tevens stelt verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat het bijzonder frappant is dat verzoekende partij, die volgens haar verklaringen in Iran door nieuwsgierigheid gedreven het risico nam om bijeenkomsten van de huiskerk bij te wonen ondanks de wetenschap dat het Iraanse regime personen die activiteiten hadden met betrekking tot het christendom martelde of executeerde, tijdens haar verblijf in Frankrijk en tijdens de eerste maanden na haar aankomst in België, alwaar zij de mogelijkheid heeft om vrij haar geloof te kiezen, nauwelijks iets ondernam om haar geloof te beleven, eventueel op andere manieren dan naar de kerk gaan. Dergelijk gedrag ondergraaft op fundamentele wijze de oprechtheid van haar voorgehouden bekering tot het christendom.

2.2.18.1. Daarnaast stelt verzoekende partij nog dat "*(e)en bekering een bekering (is), of deze nu opportunistisch (wat in casu niet het geval is) zou zijn of niet*" en dat "*(h)et Commissariaat-Generaal (...)*

niet (kan) ontkennen dat verzoeker wel degelijk bekeerd is tot het christendom en hij zichzelf ook protestant noemt”.

2.2.18.2. De Raad bemerkt evenwel dat aangezien van een oprechte bekering allerm minst sprake is en het benadrukken van haar bekering duidelijk een opportunistisch karakter heeft dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven, niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.19. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud de kans niet kreeg om meer over het christendom te vertellen en dat verwerende partij *“(niet) kan motiveren dat de bekering van verzoeker opportunistisch is om hem dan niet de kans te geven om het CGVS te overtuigen van zijn bekering, door middel van kennisvragen en peilen naar hoe verzoeker zijn geloof beleeft”*, bemerkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat van een oprechte bekering tot het christendom geenszins sprake is. Een eventuele uitgebreide kennis over het christendom zou geen enkele afbreuk doen aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het opportunistisch karakter van haar bekering blijkt. De Raad wijst er immers op dat dergelijke zaken kunnen worden ingestudeerd zonder dat men zich er oprecht in interesseert.

2.2.20. Daar waar verzoekende partij niet akkoord gaat met de motivering in de bestreden beslissing omtrent het door haar bijgebrachte attest van de Iraanse kerk van Brussel, onderstreept dat dit attest duidelijk stelt dat zij sinds juni 2019 op regelmatige basis naar de Iraanse kerk gaat en middels haar aanvullende nota van 30 oktober 2020 wederom een attest van voormelde kerk van 11 oktober 2020 bijbrengt waarin wordt gesteld dat zij *“van tijd tot tijd”* deelneemt aan de eredienst op zondag en *“soms”* aan de bijbelstudie via zoom en aan de nieuwe jeugdgroep, bemerkt de Raad evenwel dat het loutere feit dat verzoekende partij naar deze kerk gaat geenszins aantoon dat er sprake is van een oprechte bekering.

De Raad oordeelt dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar initieel voorgehouden asielaas waarom verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht / er niet meer naar wenst terug te keren, in het bijzonder haar beweerdde interesse in het christendom in Iran, haar bezoeken aan de huiskerk en de problemen die hieruit volgden, en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, de voorgehouden verdere bekering in België tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.21. Met betrekking tot de aanvullende nota van verzoekende partij van 22 december 2020 dient vooreest te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar aanvullende nota ten onrechte tracht aan te wenden om argumentatie te voeren omtrent, kritiek te uiten op en bijkomende verklaringen af te leggen over een aantal van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

Dient in deze immers te worden gewezen op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een *“middel”* vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Gezien blijkens het tweede lid van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet door verzoekende partijen geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet, gezien de aanvullende nota's zich dienen te beperken tot de hiermede ter kennis gebrachte nieuwe elementen en gezien verzoekende partij middels het onderhavige verzoekschrift omtrent het voorgaande het nodige betoog had kunnen moeten voeren, wordt met de argumentatie die zij in haar aanvullende nota opneemt om de in de bestreden beslissing opgenomen motieven te ontcrachten, benevens in zoverre deze betrekking heeft op de aangevoerde nieuwe elementen, verder geen rekening gehouden en wordt deze ambtshalve uit de debatten geweerd. De door verzoekende partij ingediende aanvullende nota wordt gelet op het voorgaande enkel in rekening gebracht in zoverre deze betrekking heeft op de in deze nota aangevoerde nieuwe elementen.

In dit kader stelt de Raad verder vast dat met uitzondering van één, geen enkel van de elementen aangebracht in onderhavige aanvullende nota als nieuw kan worden aangeduid. Immers de rechtspraak van het Verenigd Koninkrijk, Europese rechtspraak en internationale rapporten waarnaar verzoekende partij refereert dateren allemaal van ruim voor het indienen van het verzoekschrift op 11 september 2020, meer in het bijzonder van september 2012, van maart en augustus 2016, van april 2018 en van januari, februari, april en mei 2020. Dergelijke elementen hadden derhalve dienen te worden bijgebracht in het verzoekschrift en kunnen bijgevolg niet als nieuwe elementen worden aangenomen waardoor deze ambtshalve uit de debatten worden geweerd.

Waar verzoekende partij verwijst naar de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU van september 2020 waarbij wordt benadrukt dat christen bekeerlingen vaak het doelwit zijn van de Islamietische Republiek van Iran en dat de steeds moeilijker situatie van de christenen in Iran nauwlettend in het oog moet worden gehouden, wijst de Raad er nogmaals op, zoals reeds eerder betoogd, dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar beweerde interesse in het christendom in Iran, haar bezoeken aan de huiskerk en de problemen die hieruit volgden en derhalve aan de oprechtheid van haar verdere bekering in België waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. Voormelde verwijzing is dan ook niet dienend.

2.2.22. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.23. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.24. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en

dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal d.d. 29 juni 2020, via videoconferentie, de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar voogd en haar advocaat. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.25. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.26. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT